

ROZHOVORY S MNÍŠECKÝMI TALENTY

Vážení a milí čtenáři, pro Zpravodaj městečka pod Skalkou připravujeme nový cyklus tematických rozhovorů s nadějnými a talentovanými z řad těch nejmenších spoluobčanů – dětí a mládeže.

Rádi bychom vám představili ty z našich nejmladších spoluobčanů, kteří, mnohdy skryti před velkým zájmem veřejnosti, dosáhli nebo dosahují pozoruhodných výsledků v různých oblastech života a zájmů. Mladé sportovce, literáty, vědce, umělce, zkrátka mladé a talentované z jakéhokoliv oboru či odvětví lidské činnosti.

Lukáš Svrček - desetiletý mistr republiky a Evropy

Lukáš je 10letý kickboxer, opakovaně vítěz mnoha pohárů a soutěží, účastník mistrovství světa. Je držitelem 4. stupně technické vyspělosti KYU – modrý pás (7 KYU je maximum). Se sportem začal v 5 letech. Lukáš si píše i svou kroniku (deník), první záznam se datuje ke 30. 9. 2005.

Úspěchy:

- 2006 – 2. místo Czech open Praha
- 2007 – 1. místo Leon Open Most
- 2007 – 2. místo Národní pohár
- 2007 – 3. místo Czech open Praha
- 2007 – 1. místo Kosa Cup Praha
- 2007 – 1. místo Mistrovství Evropy, Koblenz, Německo
- 2007 – 1. místo Vánoční turnaj, Most
- 2008 – 2. místo Mistrovství České republiky, Klatovy
- 2008 – 1. místo Leon Open, Most
- 2008 – 2. místo Národní pohár, Chrudim
- 2008 – 2. místo Mistrovství Německa, Ebern, Německo
- 2008 – 1. místo Mistrovství české republiky, Klatovy
- 2009 – 3. místo Golden Glove (Zlatá rukavice), Mareno di Piave, Itálie
- 2009 – 1. místo Leon Open, Most
- 2009 – 1. místo Saxon Open, Německo

Modrý pásek je NEBE, ke kterému se vzpíná dospělý strom, stejně jako se prohlubují znalosti držitele.

Redakce: Ahoj Lukáši, začínáš být v Mníšku, a nejen v něm, velmi známým. Přesto se nám ale trochu představ. Kolik je Ti let a kam chodíš do školy?

Lukáš: Je mi 10 let, chodím na ZŠ Komenského v Mníšku. A mám staršího bratra Petra.

Redakce: Zajímalo by mě, jak ses k takovému kontaktnímu sportu dostal. Kdo Tě k němu přivedl?

Lukáš: Byl jsem hodně hyperaktivní, ale máma má kamaráda Mirka, který je kickboxer. Tak jsem se dal na sport.

Máma: Lukáš v roce vlezl na skříně, ve dvou letech plaval, všude vlezl, běhal, byl pořád plný energie. Trenér po jeho prvním zkušebním tréninku řekl, že to asi nepůjde...

Redakce: Je možné, že ne všichni přesně vědí, co vlastně kickbox je. Jaká má pravidla a jaký je rozdíl mezi kickboxem, boxem nebo třeba karate?

Lukáš: Boxuje se jenom rukama, ale v kickboxu používáme ruce i nohy, ale jen nad pás, jinak se odečítají body. Nesmí se použít loket, koleno nebo hlava. V karate nebo judu se třeba soupeři i drží a musí soupeře povalit na zem, ale v kickboxu ne. Tam se to nebuduje. Kickbox se dělá na speciální žíněnce, která se jmenuje tatami, ne v ringu.

Redakce: Máte v kickboxu nějaké výkonnostní rozdíly, třeba rozlišené páskou, jako v judu?

Lukáš: Máme to podobně. Já mám modrý pásek, to je 4. třída. Ale chtěl bych fialový. A pásky nejsou jenom na ozdabu a není to žádná zbytečnost.

Máma: Každé „páskování“ je náročná zkouška, která prověřuje nejen fyzickou a technickou připravenost, ale také psychickou stránku a odolnost.

Redakce: V jaké kategorii závodíš?

Lukáš: V semi kontaktu. To po každém úderu rozhodčí zastaví zápas a pak se pokračuje. Ještě je taky light kontakt, to do sebe bouchají a po dvou minutách rozhodčí zastaví zápas a vyhodnotí se body. A pak taky full kontakt, ale to je něco úplně jiného, ten je v ringu a tam do sebe jenom mlátějí a body se taky přičítají na konci zápasu. V semi a light mají závodníci kalhoty a tričko s krátkým rukávem a hlavně helmu. Při full kontaktu mají jen trenýrky.

Redakce: Jak probíhá zápas nebo závod?

Lukáš: Při zápase jsou tři rozhodčí a když se dva shodnou na bodech, tak jsou připsané. Kdo má víc bodů tak postupuje dál, až do finále. Při domluvě s rozhodčími v zahraničí používám ruce i nohy. Ale domluvim se.

Máma: V Itálii se Lukášovi rozhodčí potnají omluvili za to, že mu neoprávněně nepřiznali bod, mohl pak postoupit do finále... To se ještě nikdy nestalo

Chceme tak ocenit jejich snahu dosáhnout něčeho cenného, osobního rozvoje, snahy podněcovat sama sebe k něčemu výjimečnému a současně poukázat na dobré příklady pro ostatní. I pro dospělé.

Máte-li nějaký typ, s kým by redakce mohla napsat rozhovor, podělte se o svůj nápad a napište nám na adresu zpravodaj@mnisek.cz, přivítáme každý podnět.

V tomto čísle uvádíme první rozhovor z tohoto cyklu. Je věnován teprve desetiletému Lukáši Svrčkovi, který dělá sport, který bychom u školáka asi nečekali. A navíc je Lukáš opravdu velmi zdatným sportovcem.

a všichni byli z omluvy překvapení. Bylo jim líto, že díky takové chybě Lukáš nepostoupil do finále.

Redakce: Co ve škole nebo venku. Pereš se?

Lukáš: Ve škole se neperu. Nemůžu, protože každý, kdo umí bojový sport, tak ho nesmí používat, aby nebyl ve výhodě. To by bylo nesportovní.

Redakce: Jak často musíš trénovat a kam vlastně jezdíš?

Lukáš: Trénuje mě Martin Zavoral a klub se jmenuje Fighter's gym Praha. Tréninky mám 3x týdně v Praze na Smíchově. Ale je to málo, protože bych chtěl mít tréninky a školu i v neděli. Trénink mám mít od 15:45 do 18:00 hodin, ale to je málo. Tak jezdím už na třetí hodinu, abych si to užil.

Redakce: Jak vypadá trénink?

Lukáš: Rozcvičujeme se, boxujeme proti sobě, boxujeme do pytle, běháme, skáče, ale taky hrajeme třeba fotbal nebo tak.

Redakce: Jaké je vybavení? Máte nějaké pomůcky?

Lukáš: Tak hlavní je kimono, helma přes uši, chrániče zubů, rukavice, suspenzor a boty. A holky mají i chrániče na prsa.

Redakce: Byl jsi někdy na tréninku nebo při zápase zraněný?

Lukáš: V kickboxu ne. Jenom vyražený dech, ale to je nejmenší úraz... Ořes mozku a rozseknutí obočí jsem měl, ale z tancování – to je nebezpečný sport! Už nikdy nebudu tancovat, ale bude se věnovat jenom kickboxu.

Redakce: Říkal jsi, že chodíš rád do školy. Jaké předměty tě baví nejvíc?

Lukáš: Přírodověda, vlastivěda a matematika. A hlavně diktáty! To mi jde. A baví mě kreslení.

Redakce: Jakou známku máš z tělocviku?

Lukáš: Jedničku. (smích)

Redakce: A co Tě nebaví? Je něco, co děláš opravdu nerad?

Lukáš: Hrozně mě nebaví utírat nádobi, vysávat a psát si kroniku (

Máma: Lukáš je strašně nerad v klidu. Nejhorší je, když je nemocný, udržet jej v posteli...

Redakce: Jak se kickbox líbí rodičům a hlavně mamince?

Lukáš: Mamka se o mě bojí, ale už si zvyká. Hlavně při zápase, to je pak hrozně nervózní (směje se), ale bojí se o mě celá rodina. I babička a děda.

Máma: Nevěděla jsem všechno. Ještě teď mě překvapí něco nového. Beru to ale jako menší zlo, než třeba box, karate nebo full kontakt. Má to svá pravidla. Lukáš musí splňovat zdravotní kritéria a souhlas obou rodičů, a každý rok navíc dokonce notářsky ověřený souhlas obou rodičů s tím, že může Lukáš jezdit na závody. Strach mám, hlavně o závodech. Ale to tam mají všechny mámy. Už jsem Lukáše dokonce i koučovala, protože trenér náhle nemohl přijet. A Lukáš vyhrál!

Redakce: Jsi mistr ČR, mistr Evropy. Chceš v tom pokračovat i dál, v kategoriích juniorů a mužů?

Lukáš: Jasně. Co to půjde, co nejvíc a co nejdéle.

Redakce: Měl by se podle Tebe stát kickbox olympijským sportem?

Lukáš: Ale on už je! (hrdost) V Londýně bude kickbox na olympiádě poprvé, takže vlastně dělám olympijský sport. Jenomže ještě nemůžu na olympiádě reprezentovat, protože nemám 18 let. Ale kamarádka z klubu už v tu dobu 18 let mít bude a chtěla by moc jet. Také bych chtěl na olympiádě jet.

Redakce: Co tě, Lukáši, čeká v nejbližších měsících?

Lukáš: Mám nějaké závody, ale mamka to ví přesněji, já si to nepamatuju přesně.

Máma: V dubnu má Lukáš Austria Clasic v Rakousku a v květnu Světový pohár v Maďarsku a Mistrovství České republiky.

Redakce: Lukáši, děkujeme za rozhovor a přejeme Ti mnoho úspěchů ve sportu i ve škole. Rodičům, mamince zvláště, přejeme pevné nervy a výdrž.